

God gaf, God nam,
ZIJN NAAM ZIJ GELOOFD

Jan van Geen

NAAR HET AMERIKAANS BEWERKT
DOOR NANNIE VAN WEHL
N.V. UITGEVERS MAATSCHAPPIJ „EDITIO“ HILLEGOM

God gaf, God nam, Zijn naam zij geloofd.

Een Kerstverhaal naar het Amerikaans

bewerkt door

Nannie van Wehl.

N.V. UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ „EDITIO“ :: HILLEGOM

Het was de morgen van den eersten Kerstdag. De zon zou dadelijk opgaan, de zon van een stralenden Kerstmorgen. In de buitenwijken van de grote stad was het nog heel stil.

Op dien schonen Kerstmorgen werd in een der mooiste en grootste huizen van de buurt een kindje geboren. Hoe groot was de blijdschap in dat huis, bij de familie Bird! Ze hadden zich allen zo op de komst van het kindje verheugd, doch niet durven geloven, dat het een Kerstkindje zou zijn! En bovendien was het een meisje — en meneer en mevrouw Bird hadden alleen maar drie jongens!

Vandaar dubbele, innige, dankbare blijdschap. In de afgelopen weken, die vol waren geweest van de voorbereidselen voor de komst van de baby, hadden de jongens Bird met hun vader en moeder talloze namen voor de baby verzonnen. Meest waren dat jongensnamen geweest. Niemand dorst te hopen op zo iets heerlijk — een meisje! Zo terloops hadden ze uitgemakt, dat, als het eens een meisje zou zijn, ze Lucy moest heten naar moeders moeder. Doch nu dat meisje een Kerstkind was, vond iedereen in huis, ook Grootmoeder zelf, die zo dolblij was met haar eerste kleindochter, dat het kindje een

heel aparten naam moest hebben. Een naam, waaraan je merkte, dat het kind een Kerstkind was.

Dat was niet makkelijk. De drie jongens Bird, de vader en de grootmoeder dachten na en dachten na — maar een mooie Kerstkindnaam wou hun niet in de gedachten komen. Mevrouw Bird lag overgelukkig te sluimeren in de grote slaapkamer, die wieg met het kleintje naast zich.

Telkens werd ze even wakker en glimlachte dan dankbaar om haar groot geluk.

De verpleegster was in de keuken bezig, het ontbijt klaar te maken. In de grote open haard brandde een lekker vuurtje. Nog waren de blinden voor de ramen, om de kou en het zonlicht van den Kerstmorgen voorlopig buiten te houden. Maar van het zijraam was het blind weggeschoven en het venster stond zelfs open, op een kier.

Want dat zag uit op de kerk van den Goeden Herder. Daar zou het jongenskoor zo dadelijk Kerstliederen zingen en die wilde mevrouw Bird horen.

Intussen lag ze ook na te denken over een naam voor het Kerstkind. Haar jongens waren al bij haar bed geweest en ze gaf hun groot gelijk, dat er een bijzondere naam moest komen voor dit kind.

Ineens verhieven zich de frisse jongensstemmen in de kerk. Het leek mevrouw Bird, of het koor nog nooit zo blij, zo stralend, zo juichend had gezongen van de Kerstvreugde, van het Kind in de kribbe, van de blijdschap om zijn Geboorte, van de dankbaarheid jegens God.

En ineens wist ze, welke naam haar kind zou krijgen. Een Kerstlied heet in 't Engels een Carol. Schoner naam dan Carol kon er niet voor haar kindje zijn. De moeder zei hardop, ofschoon er niemand in de kamer was: „Carol zal ze heten, ons aller Carol is ze, ons aller Kerstlied.”

Net kwam meneer Bird binnen en hoorde de laatste woorden.

„O, Donald!” riep de moeder blij. „Vind je niet, dat ik een mooie naam heb verzonnen voor ons Kerstkind? Het kwam door het zingen van de jongens. Is het niet de allermooiste naam voor een Kerstkind?”

Vader Bird was opgetogen en ging dadelijk Moeders besluit beneden

vertellen aan de jongens, aan Grootmoeder en aan Oom Jack, die bij hen te logeren was.

Iedereen was verrukt over den naam. Grootmoeder ook, al had ze een beetje moeite om aan een zó buitengewonen naam te wennen. Maar ze hielp zichzelf met te denken: „Het kon best een afkorting van Carolina zijn — en Carolina is een mooie naam.”

Carol was een zeer voorspoedige baby. Elke keer, dat vader en moeder Bird met de jongens naar de kerk van den Goeden Herder gingen, dankten ze hun Hemelsen Vader, Die hun zulk een dochttertje, zulk een lief zusje had gegeven.

Haar verjaardagen werden de allerheerlijkste feestdagen van het jaar. In de familie Bird was Kerstmis altijd vol vreugde en opgewektheid gevuld. Maar de glans van het Kerstfeest, de blijdschap om het Kind in de Kribbe werd nog verhoogd, omdat nu ook nog de kleine Carol jarig was, hun aller lieveling. Haar wangen en lipjes waren zo rood als de bessen van de hulst, die zo kwistig het huis versierde, wanneer het Kerstmis was. Heur haren hadden den glans en de kleur van de kaarsvlammen; haar ogen schitterden als sterren, haar lachje klonk helder als de Kerstklokjes, en haar kleine handjes waren altijd klaar om te geven, vreugde te bereiden.

Vreugde bereiden, meedelen, het was Carols hele wezen, haar natuur. Ze wilde niet eten, vóór Moeder of Juf een hapje van haar bordje hadden genoten. Als ze wat lekkers kreeg, moest het dadelijk gedeeld worden met Donald, of Paul, of Hugo — liefst met alle drie. En als de broers het dan opaten en er een lief woordje over zeiden, klapte ze in de handjes van vreugde.

„Hoe komt 't toch, dat ze zo doet en zo is?" vroeg haar oudste broer eens aan haar moeder. „Wij jongens hebben nooit zo gedaan.”

„Ja — hoe zou dat komen?" zei moeder nadenkend en keek aandachtig naar het kind, dat op den grond speelde. „Ik denk, dat het komt, omdat ze een Kerstkind is en omdat haar verjaardag valt op den geze-gendsten dag van het jaar!”

II.

Weer naderde Kerstmis, de tiende Kersttijd in Carols leven.

Negen malen had Carol nu den Kerstboom zien stralen op haar verjaardag. Een paar malen was ze al mee naar de kerk geweest om te zingen en te danken voor de geboorte van het Kind in de kribbe. Ze kende het wonderschone verhaal zo goed.

Ze wist van Maria en Jozef, van de Herders en van de Drie Koningen. Ze zocht in elken Kersthemel naar de Ster van Bethlehem.

Al wel vijf keren was ze weken van te voren bezig geweest om geschenkjes te maken voor Vader, Moeder en de broers. Ze hing in den avond vóór Kerstmis altijd een kous van haar moeder op, waarin dan haar Kerstgeschenken werden gestopt door allen, die haar verrassen wilden. Niet dat ze zo begerig was. Haar aard getrouw, gaf ze de helft van haar presentjes weer weg aan haar speelkameraadjes.

Haar oudste broer was al student. Paul en Hugo waren hele kerels, een stuk groter dan hun moeder. Vader Bird had al witte haren aan zijn slapen. Grootmoeder was vier jaar geleden heengegaan, maar Carol wist, dat ze nu een nog heerlijker Kerstfeest vierde, daarboven bij haar Hemelsen Vader.

In Carols huis liet zich de naderende Kersttijd niet zo gelukkig en vrolijk aanzien als andere jaren.

Het kind, dat nu bijna tien jaar lang zoveel geluk en zegen in huis had gebracht, lag sedert maanden en maanden ziek, in dezelfde kamer waar ze geboren was. Carol was nooit heel sterk geweest, ook niet als kleine baby, maar toen was ze toch goed gezond geweest. Toen ze zes jaar was, hadden Vader en Moeder Bird tot hun schrik gemerkt, dat Carol gebrekkig ging lopen. Ze klaagde vaak over vermoeidheid. Ook kroop ze vaak tegen Moeder aan en vroeg, of ze alstublieft niet uit hoefde te gaan.

Mevrouw Bird dacht: „We zullen haar maar wat laten rusten. Van den zomer zal ze wel sterker worden.” Toen de zomer voorbij was en Carol niet sterker was geworden, dachten Vader en Moeder: „Een heel

jaar buiten, dat zal haar goed doen. We zullen eens een anderen dokter nemen." De nieuwe dokter kwam. Hij vond het een prachtig idee, om een jaar met Carol naar buiten te gaan. Maar Carol kwam nog zwakker naar huis terug dan ze gegaan was. Langzamerhand begonnen de moeder en de vader te begrijpen, dat er geen dokter was, die Carol kon genezen. Dat kon alleen Haar Vader, die in de Hemelen was. Nu werd Carol niet meer naar buiten gebracht. Nu hoopte men niets meer van den zomer. Vader en Moeder wisten 't te goed: geen zon of zomer kon Carol beter maken. Alleen de zon en de zomer van de hemelse landouwen, waar Carols plaats reeds bereid was. De lipjes, eens zo rood als hulstbessen, werden bleker. De ogen, die als starren geschitterd hadden, verloren hun glans. De heldere kinderlach, die door het huis geschald had als de Kerstklokken, werd niet meer gehoord. Op Carols gezichtje was een glimlach verschenen, zo liefelijk, zo roerend, zo geduldig en teder, dat het de zoete glimlach van het Kerstkind, van het Kindeke Jezus, had kunnen zijn.

Op aarde was er geen hulp meer voor Carol.

Op een avond bespraken meneer en mevrouw Bird Carols toestand. Dien dag had een wereldberoemd professor Carol onderzocht. Hij had haar ouders moeten vertellen, dat zijn kennis hier niets kon uitrichten. Met een jaar, hoogstens twee jaar, zou Carol weggenomen worden, zou misschien wel ongemerkt opstijgen naar den Hemel, waaruit ze gezonden was, om het Kerstkind van de familie Bird te zijn.

Meneer Bird liep op en neer door zijn studeerkamer. Mevrouw Bird zat in een leunstoel.

„Het dient nergens toe, onze ogen te sluiten voor de waarheid," zei meneer Bird. „Carol zal niet meer beter worden. Soms denk ik, dat ik 't niet langer kan verdragen, ons lief kind daar zo hulpeloos te zien neerliggen! O!" barstte hij in wanhoop los. „Nu wordt het Kerstmis. Nu kan het geen gezegend Kerstfeest zijn. Voortaan zullen het de droevigste dagen van het jaar voor me zijn!"

Mevrouw Bird antwoordde met bevende stem: „Donald, al mag Kerst-

mis voor ons niet zo vrolijk zijn als het altijd geweest is, toch kunnen en mogen we een gezegend Kerstfeest vieren. Ik heb allang opgehouden te treuren om mijn eigen leed. Ik lijd nog slechts om wat Carol te verduren heeft. En ik ben dankbaar voor het grote geluk, dat Onze Hemelse Vader ons in Carol gegeven heeft, bijna tien jaren lang. Onze drie zoons waren drukke, driftige, rumoerige jongens, die nogal eens met elkaar overhoop lagen. Carol heeft hen gemaakt tot jongens vol toewijding aan haar en aan elkaar. Wat offeren ze niet geregeld op voor Carol! Hoe vaak gaat Hugo haar zitten voorlezen, terwijl zijn vrienden buiten spelen. Hoeveel aardige dingen maakt Paul voor haar in zijn vrije uren, die hij toch ook wel graag met zijn vrienden zou willen doorbrengen. En hoeveel uren heeft Donald nodig voor de vele brieven met grappige tekeningen, die hij Carol stuurt en waar ze zo'n plezier in heeft! Twist of een boos woord komt in ons huis niet voor. Waarom niet? Omdat het Carol verdriet zou doen. Haar hartje vloeit immers over van liefde en vrede! Als de huisnaaister komt, wil ze 't liefst in Carols kamer werken. Dáár, zegt ze, vergeet ze in waarheid haar eigen zorgen en verdrietelijkheden, die erg genoeg zijn, dat weet je! En als ik over mezelf denk. Ik weet, dat ik door Carol een beter mens ben geworden. Ik ben zo gelukkig, dat ik Carol mag helpen, en in Carol zelf vind ik mijn voorbeeld —

„Vergeef 't me, dat ik me zo liet gaan,” zei Vader Bird. „Ik zal proberen niet te treuren, maar blij te zijn, dat God ons een Engel in huis gezonden heeft — al zal 't wel heel hard zijn, als Hij zijn Engel weer terugroept tot Zijn Hemelse scharen!”

„Het is, of God me gezegd heeft, dat Hij niet lang meer zal wachten met haar tot zich te nemen!” sprak mevrouw Bird. „Ach, moge Hij het goed met haar maken en haar lijden verkorten!”

Nu was het mevrouw Bird, die bitter schreide.

III.

Carol wist niets van de angst en zorgen, die haar ouders over haar hadden. Rustig en vaak zelfs blijde leefde ze in de kamer, waar ze geboren was.

Die kamer was sedert Carols ziekte zeer veranderd. Meneer Bird had geld genoeg om alles te doen, wat het leven van zijn kind kon veraangename. Nooit had hij God zó innig voor Diens weldaden gedankt als sedert Carols ziekte. Er was een zeer grote serre aan de kamer gebouwd, die ver over den tuin heen reikte. Die serre was van glas en staal, zodat Carol naar drie kanten vrij uit kon zien, als haar bed of ligstoel in de serre was geschoven. Nu was de kerk van den Goeden Herder nog dichterbij. Vanuit de zijramen kon Carol ieder zien, die de kerk in of uitging. Vaak stonden de ramen aan dien kant open, zodat Carol het orgel en het kerkgezag beter zou horen.

Door de grote vensters van de voorzijde keek Carol over den fleurigen, kleurigen tuin uit op de haven vol schepen met vlaggen en wimpels. Aan den anderen kant zag men uit het zijraam slechts een laan. En toch lag Carol dolgraag voor dat zijraam. Want aan dat laantje woonde de familie Ruggles, een moeder met negen kinderen van allerlei leeftijd. Carol had heel veel plezier in de Ruggles-kinderen.

Wat hield Carol van haar kamer! De meubelen waren wit, evenals haar ledikant. Ze waren beschilderd met Kersttaferelen, Kerstbomen, kaarsen, slingers, hulst. Het groene tapijt was omgeven door een rand, waarin hulsttakken met felrode bessen geweven waren.

Overal in de kamer en in de serre stonden bloeiende planten en vazen vol bloemen. In de kamer was er tegen een hele wand een grote boekenkast gezet, die met honderden boeken gevuld was. Ja, heus, honderden boeken. Boeken met verhalen, waar je om moest lachen, en ook boeken, die ernstige of leerrijke geschiedenissen bevatten. Boeken voor kleine en ook voor grote jongens en meisjes.

Dit was Carols „Uitleenbibliotheek." Elken Zaterdag zocht ze er tien boeken uit. In elk boek legde ze een briefje: „Alsjeblieft, houd dit boek

twee weken en lees het, als je er lust in hebt. Hartelijke groeten van Carol Bird."

Carols moeder ging dan die tien boeken brengen aan het kinderziekenhuis en deelde ze zelf uit. Ze kwam terug met tien andere boeken, die de kleine zieken uitgelezen hadden.

De uitleen-bibliotheek verschaftte Carol al even veel plezier als de lezertjes. Want wie maar een pen of een potlood vast kon houden, schreef Carol een briefje, soms met een grappig teekeningetje. Dan schreef Carol natuurlijk terug. En zo ontstond een hele briefwisseling. Er stond ook een klerenkast in Carols kamer. Maar daar waren alleen maar ondergoed en bedjasjes, sjaaltjes en pantoffeltjes in. Carol Bird had geen jurken of schoenen meer nodig. Ook was er een speelgoedkastje. Dat bevatte alleen maar poppen en spelletjes en dingen, waar je mee op bed kon spelen. Hoe weinig had ze eigenlijk al dat moois nodig, om gelukkig en tevreden te zijn! Ze was zó blij met haar mooie kamer, die zo voor haar ingericht was ter ere van haar achtsten verjaardag. Ze had meer dan afleiding genoeg aan haar werken en denken voor anderen, aan de kerk rechts, en aan het laantje met de familie Ruggles links.

Tegen Carols tienden verjaardag en Kerstfeest was ze gelukkiger dan ooit. Want oom Jack was wel drie jaar lang naar Europa geweest en die zou nu net vóór Kerstmis thuiskomen en bij hen blijven tot na Nieuwjaar. Hier is zijn brief aan Carol, die ze las en herlas, en onder haar hoofdkussen bij zich hield.

„Beste broer, lieve zuster, beste neven, lief nichtje,

Mag ik weer Kerstmis bij jullie vieren? Mag ik met jullie naar de kerk en mag de Kerstboom een beetje ter ere en verwelcoming van mij zijn? Laat Carol alles bestellen: den boom, de versiering en hoe we haar tiende Kerstfeest zullen vieren. Zij is nu eenmaal een Kerstkind, zij weet van dit alles meer af dan wij. Carol, ik verlang het meeste naar de stemmen van de jongens in de kerk, die weer zullen zingen van „Vrede op aarde, in mensen een welbehagen." En naar jou, kindje. Want jij bent ons aller Kerstlied, het mooiste Kerstlied, dat ooit gezongen werd. Ik

kom zo snel als boten en treinen me brengen kunnen! Tot Kerstmis,
lieve allemaal! Jack."

Toen deze brief door Vader Bird voorgelezen was, kende Carols vreugde geen grenzen. Vader en Moeder kusten elkaar van puur plezier. De jongens gingen te keer als uitgelaten Indianen. Ze maakten zo'n lawaai, dat de kinderen Ruggles hun buitendeur opendeden en vroegen: „Wat zou er nu aan de hand zijn in het grote huis? Als ze maar niet teveel drukte maken voor het kleine, zieke meisje!"

IV.

Oom Jack kwam al op twintig December. Zo kon hij nog volop het Kerstfeest mee helpen voorbereiden. Donald kwam ook al met vakantie thuis, dien dag.

Carol had het gevoel, alsof haar tiende Kerstfeest reeds op den twintigsten December begon. Nu er zovelen in huis waren, zat er altijd iemand bij Carols bed. Oom Jack had zijn vaste uren gekozen. Zodra het donker begon te worden ging hij bij Carol schemeren en bleef bij haar, tot beneden de bel voor het eten luidde. Wat een heerlijke uren beleefden oom en nichtje dan! De gordijnen bleven open. Carol zag de sterren één voor één komen aan den wintersen hemel.

Het vuur in den open haard wierp zijn glans over alle dingen in de kamer. De schaduwen en het mooie rode licht der vlammen dansten. Carols handje, dat wel iederen dag doorschijnender scheen te worden, lag in de stoere, gebruinde vuist van haar oom, en samen praatten ze over vele, vele dingen.

Toen Oom Jack voor het eerst bij haar was komen schemeren, zei ze: „Oom Jack, ik zal U eens alles vertellen, wat ik klaar gemaakt heb voor Kerstmis en wat ik van plan ben. Mijn tiende Kerstfeest moet het mooiste zijn, dat ik nog ooit gehad heb. Sedert ik ziek ben, word ik op Kerstmorgen altijd zo gelukkig wakker. Dan weet ik zo goed, veel beter dan vroeger: „Die dag is het Kindeke in de kribbe jarig — en ik! Hoe

heerlijk, dat ik tegelijk met het Kindeke jarig mag zijn! O, Oom Jack, ik zeg het nooit vlak achter elkaar: Het Kindeke en ik! Ik zeg altijd hardop: Het Kindeke is jarig — en dan een hele poos later zeg ik zachtjes: „en ik!“ Die gedachte maakt me zó gelukkig, dat ik de hele wereld wel éven gelukkig zou willen maken. Maar dat kan ik niet. En nu ben ik al lang bezig om tenminste al de Ruggles-kinderen met Kerstmis gelukkig te maken.“

„Zijn dat die grappige, drukke kinderen, die ginds in het laantje wonen?“ vroeg oom Jack.

„Ja — en weet U, hoe de jongens ze noemen? De Ruigjes. Want hun moeder heeft geen tijd om al hun haren altijd netjes te kammen en zo zijn hun bollen wel eens ruig. Het is nu niet zo héél lief, om ze de Ruigjes te noemen, want ze kunnen 't toch zelf niet helpen dat hun bolletjes zo ruig zijn. Maar 't is zoveel makkelijker om de Ruigjes te zeggen — vind U goed, dat ik dat dan maar doe, oom Jack? U zult wel merken, dat ik heel veel van ze houd. Ze wonen in de chauffeurswoning van meneer Carter. Die is al zo lang in Europa. Hun tuin ligt vlak tegen onzen tuin aan. Ze wonen er pas sedert het begin van dezen zomer. Ik heb zo vaak in de serre gezeten in die grote stoel daar. En dan had ik zo'n schik in ze. Want ze zijn allemaal vrolijk; ze kibbelen nooit, ze spelen zo gezellig met elkaar, en ze helpen hun moeder zo goed. Hun moeder roept en praat vaak tegen hen, of ze boos op hen is. Maar Mammie zegt, dat ze dat niet zo meent. Het komt, omdat Juffrouw Ruggles het altijd zo druk heeft met haar negen kinderen, en ze heeft niet eens een dienstmeisje, en haar man is op zee! Dan word je wel eens heel erg moe, en dan word je vanzelf wel eens driftig. Maar haar kinderen weten net als Mammie, dat ze 't niet zo erg meent. Ze doen dadelijk, wat ze zegt en dan is ze weer goed op hen. En denk toch eens aan, hoe lief ze voor mij zijn. Als ik wel eens erge hoofdpijn heb, en in het donker op bed moet liggen, dan laat Mammie 't even zeggen, of ze zien 't aan de gordijnen, die dicht zijn. En dan spelen ze spelletjes, waarbij je niet mag praten, of je bent af. Pantomine, en Stommetje en zo, is dat niet lief van hen? Wie één kik geeft, is af en

moet in huis. Ik hoop maar, dat juffrouw Ruggles hen dan geen al te erg standje geeft."

Oom Jack moest hartelijk lachen. „Wat vind ik dat een aardige familie!" zei hij.

„Ja," ging Carol verder. „We vinden hen allemaal aardig. In de laatste weken heeft Sara, het oudste meisje en de oudste van allemaal, weer wat uitgevonden, om te maken, dat ik maar geen last van de Ruigjes zal hebben. Ze is pas van school en helpt haar moeder thuis met alles: naaien en wassen en schrobben en boenen. Als ze nu op de klok ziet, dat de andere kinderen thuis zullen komen, dan gaat ze in de voordeur staan en kijkt, of ze Mammie ziet. Mammie maakt meest, dat ze tegen dien tijd hier aan 't zijraam is. Als ik nu goed ben, knikt Mammie ja. En dan gaan de kinderen een lawaai maken, dan lijken ze wel een troep Indianen. Maar als Mammie „neen" geknikt heeft, gaan ze als muisjes naar binnen en je hoort ze den helen middag niet. Laatst was mijn kanarie weggevlagen. Peter Ruggles heeft 'm toen gevangen en kwam 'm mij terug brengen. Toen heb ik gevraagd, of hij even boven kwam, want ik wou hem zelf bedanken."

„Hoe oud is Peter?"

„Dat weet ik niet precies. Maar hij is al groot, hij is van school af en verdient geld bij een kleermaker."

„Hoe heet dat aardige meisje met dat mooie rode haar?"

„Dat is Kitty."

„En die dikke baby, de kleinste?"

„Baby Larry."

„En dat meisje met zoveel sproeten?"

„Peoria."

„Carol, nu maak je grapjes. Wie heet er nu Peoria?"

„Ze heet toch heus Peoria, oompje. Omdat ze in Peoria geboren is."

„Hoe heten de anderen? Ik hoop toch niet: Washington en New York en Alabama, enzovoorts?")

1) Allemaal Amerikaanse plaatsnamen.

„Ach welneen!" lachte Carol. „Die heten Susan, en Clement, en Eily, en Cornelius. Ze lijken allemaal heel veel op elkaar. Alleen heeft de een véél meer sproeten dan de andere."

„Hoe weet je al hun namen?"

„Van den zomer, toen 't warm was, heb ik een „open raam-school" gehad. Dat was zo leuk. Ik zat recht voor het open raam. De Ruigjes kwamen in onzen tuin en klommen op het dak van de garage. Dan las ik ze voor of vertelde ze een mooi verhaal. Soms zongen ze een versje van school voor me. Zo nu en dan zijn ze wel eens allemaal, alle negen, hier bij me op de kamer geweest. Ze vertellen zo grappig en Sara doet dan zó haar best, dat de anderen beleefd en rustig zullen zijn. Ik houd veel van de Ruigjes. Nu wil ik een Kerstfeest vieren, echt helemaal voor de Ruigjes en nu moet U horen, hoeveel ik daar al voor klaar heb.

Het was natuurlijk makkelijk genoeg geweest om tegen Vader te zeggen: „Geeft U me alsjeblieft wat geld, want ik wil Kerstfeest vieren met de Ruigjes. Maar dan was het niet mijn feest geweest. Toen heb ik met Mammie overlegd. Mammie weet overal raad op. En die heeft me geholpen om handwerkjes te maken. Ik maak al maanden lang handwerken: theezakken en inktlappen en ik brei dassen en sjaals. Al die dingen heeft Mammie voor me verkocht aan haar vriendinnen. En nu heb ik veel geld, eigenverdiend geld en nu mag ik alle negen Ruigjes hier te eten hebben, hier, in mijn eigen kamer. Vader betaalt al dat eten. Maar daarna wordt de Kerstboom aangestoken en dan liggen er voor al de Ruigjes mooie presenten onder, en die heb ik allemaal betaald. Oom Jack, nu wou ik vragen, of U dan met de Ruigjes en mij wilt eten, hier op de kamer. Mammie en Elfriede zullen ons met alles helpen. Vader en de jongens eten beneden, dat is ook maar beter. Die zouden per ongeluk de Ruigjes verlegen maken. Maar niemand kan voor U verlegen zijn, lieve, beste oom Jack! Wat ben ik toch blij, dat U vóór Kerstmis thuis bent gekomen! Na den Kerstboom mag het raam een eind open. Dan kan ik naar den dienst in de kerk luisteren. Ik heb al een brief aan den organist geschreven, of het jongenskoor alstublieft in alle geval zal zingen van: „De

herders lagen bij nachte". En van „Gloria! Gloria, Hallelujah!" Dat zongen de jongens ook, toen ik geboren werd en daarom heeft moeder me immers Carol genoemd."

De dagen vlogen in drukke voorbereidingen om. Het was Kerstavond, 24 December, eer Carol het wist. Op dien avond vierde de familie Bird het Kerstfeest onder elkaar, op Carols kamer. Haar verpleegster had haar geholpen voor Vader, Moeder en de broers ieder iets te maken en ze waren allen zo blij met wat de naarstige vingertjes met zoveel liefde voor hen klaar hadden gemaakt.

Nadat de kaarsen van den Kerstboom gedooft waren, ging de familie naar de avondkerk en Carol werd naar bed gebracht, waar ze luisterde naar het jongenskoor, dat nu ook al zong van „de Herdertjes" en van „Gloria, Gloria, Hallelujah!" Onder het luisteren naar de frisse jongensstemmen door overdacht Carol nog eens al haar toebereidselen voor het feest van den volgende dag. Maar nog vóór de avondkerk uit was, sliep ze in van vermoeidheid.

V.

Nog lang vóór een der kinderen wakker was, stond Juffrouw Ruggles dien morgen op. Voor haar was 't een grote dag. Haar negen kinderen waren op een Kerstfeest met eetpartij gevraagd in het huis, waarvan het grote dak boven de bomen in haar tuin uitstak. Trots las ze nog eens den brief over, dien ze van Carol had gekregen:

„Beste juffrouw Ruggles, ik mag een Kerstfeest met een eetpartij geven op den eersten Kerstdag en dan wou ik zo graag al Uw kinderen hier hebben. Alle negen. Moeder zegt, dat we om half zes zullen eten. Dan gaat de Kerstboom om zeven uur aan, en dan zullen de kinderen wel om half negen thuis zijn.

Ik wens U een gelukkig Kerstfeest en veel heil en zegen in 't Nieuwe Jaar.

Veel liefs van

Uw

Carol Bird."

Moeder Ruggles zorgde, dat het ontbijt voor haar hongerige kinderen om zeven uur klaar stond. Ze had voor niets extra's gezorgd. Het kwam haar heel goed uit, dat ze eens zuinig kon zijn. En ze wist nu immers, dat de kinderen een Kerstmaal zouden krijgen? Nauwelijks was het karige ontbijt afgelopen, of ze gaf den kinderen allerlei bevelen. Ze moesten allen helpen, dat ze schoon gewassen, netjes aangekleed, naar het grote huis konden gaan tegen half zes.

„Susan en Kitty moeten de ontbijtboel afwassen. Peter moet de bedden opmaken. Dan probeer ik nog gauw een pakje voor Larry te maken uit mijn oude Schotse sjaal. Het schoot me vannacht te binnen, dat dat misschien wel gaan zou. Clem en Con moeten met Larry weer naar bed gaan. Dan lopen ze me niet voor de voeten, en dan kunnen ze zich uitkleden, dan was ik hun ondergoed in dien tijd. Ik droog alles voor de kachel, dat komt op tijd klaar. Sara, poets de knopen van die oude uniform eens op en zet ze dan op het ceintuur van je groene jurk. Dat zal mooi staan. Susan, je zorgt, dat jouw jurk en die van Kitty opgestreken wordt. En o! een van Peoria's kousen is zoek. Gisteravond heb ik er negentien gewassen. Eily, loop jij eens even naar Juffrouw Cullen en vraag haar, of ze een paar kousen van Jim teleen wil geven voor Peoria. Zeg maar, dat Jim dan de helft van het lekkers krijgt, dat Peoria op het Kerstfeest zal krijgen.“

Nu had Peoria juist de hongerigste maag van allemaal en ze was ook wel eens wat schrokkerig. Daarom gaf ze een luiden kreet van schrik. Haar moeder zei kalm: „Nu Peoria, wat wil je liever? Met blote benen naar de partij gaan of je lekkers met Jim delen? Dan had je je kous maar niet moeten wegmaken.“ Ja, toen Peoria voor deze keus werd gesteld, knikte ze maar gauw van ja en droogde haar tranen. Haar broertje Clem had haar toegefluisterd, dat ze dan wel wat van zijn porties kreeg.

„Ziezo, Peoria, dat is goed!“ zei Moeder. „En nu kleintjes, luistert eens goed. Tot de middagboteram mag je spelen, wat je wil, in bed. Na de boteram gaan Sara en ik jullie wassen en je haar doen. En daarna zal ik

jullie een beetje leren, hoe je doen moet, als je bij deftige mensen gaat eten."

„Maar we gaan toch alleen maar eten!" mopperde Peter. „Daar hoef je toch niets voor te leren!"

„Dat denk jij, Peter!" zei zijn Moeder bestraffend.

„Maar er komt heel wat kijken, eer je netjes met vork en mes kan eten, aan een mooi gedekte tafel in een kamer. Dacht je soms, dat je daar in de keuken at? Dat moet ik hier wel doen, omdat jullie met zijn negenen zijn en ik dan niet zo op en neer hoef te lopen van 't fornuis naar de huiskamer. Maar in 't grote huis gaat 't heel anders toe, dat zal je zien! En ik wil eer met jullie inleggen!"

De ochtend vloog voorbij. Ieder deed stipt, wat Moeder had gezegd. En zo lagen er om één uur, toen de boterhammen op waren, negen stel kleren, schoon, en netjes versteld, klaar, om door negen kinderen met popelende hartjes te worden aangetrokken. Hier en daar ontbrak wel een en ander aan de costuums. Moeder Ruggles had eerlijk moeten verdelen, wat ze had. Wie een schoon kraagje omkreeg, moest het maar zonder ceintuur stellen, en wie een mooie ceintuur had, moest samen doen met één zakdoek met een broertje of zusje. Maar iedereen was met alles tevreden. Alleen verlangden de kleintjes heel erg, dat de waspartij nu maar klaar zou zijn. Want Moeder en Sara stonden zó krijgs-lustig klaar, dat de kleintjes bij voorbaat al pijnlijke gezichtjes trokken.

Toen begon de waspartij, Peter moest zichzelf helpen, in de slaapkamer. Moeder nam Susan, Kitty, Peoria en Cornelius voor haar rekening. Sara moest voor Clem, Eily en Larry zorgen. In dien tijd zou Peter wel klaar zijn en dan kon Sara haar eigen beurt nemen. Sara boende op de kleintjes, alsof ze de vloer een goede beurt moest geven. Ze verdroegen alles als kleine helden en dachten aan het heerlijke feest, dat volgen zou.

Om vier uur waren ze allemaal, ook Sara en Peter, glimmend van het zeepsop en netjes aangekleed. Sara had kunststukken verricht met de haren van haar jongere zusjes. Vier en twintig krullen had Kitty en die glansden zo mooi rond haar aardig gezichtje! Sara had haar eigen dik lang

haar in een keurige vlecht gebreid, zó kunstig tot het laatste eindje der haren toe, dat ze geen strik of klemmetje nodig had om de vlecht af te

maken. Susan en Eily hadden ieder twee grappige, dikke korte vlechtjes. Maar Peoria bleef er uitzien als een Papoea. Tenniste, dat zei Clem,

en hij werd er als straf voor naar de slaapkamer gestuurd. Sara moest hem echter gelijk geven. Ze had zóveel haarolie verbruikt op Peoria's kroesbol, er zó aan gekamd en op geborsteld, en toch bleef Peoria er maar uitzien, alsof er niet de minste zorg aan haar krullebol was besteed. Moeder Ruggles gaf Clem na tien minuten zijn vrijheid. Ze wou hem toch zijn vreugde niet bederven en — gelijk had hij toch feitelijk.

Toen ieder klaar was, tenminste voor zoover Moeders voorraad reikte, moesten ze allemaal op een rijtje gaan zitten. Sara op de ene hoekstoel, Baby Larry op de andere. Moeder ging vóór ze staan als een onderwijzeres voor de klas, bekeek ze goed en — klapte in haar handen van blijdschap. „Ik had nooit gedacht, dat we van jullie zo'n aardig, net groepje konden maken, Sara en ik!” zei ze heel voldaan. En toen, een beetje weemoedig: „Als Vader jullie nu toch eens zó zien kon. Maar pas op, Larry, blijf met je handen van je ceintuur, anders gaat 't los. Peoria, denk er om, dat Susan de zakdoek voor jullie tweeën heeft. Vraag er zachtjes om, als je 'm nodig hebt, zorg maar, dat je in haar buurt komt zitten. Nu zal ik jullie een beetje wijzen hoe je doen moet, als je bij jongejuffrouw Carol binnen komt. Ga nu allemaal naar de slaapkamer. Ik blijf hier. Denk nu maar, dat ik jongejuffrouw Carol ben. Nu moeten jullie één voor één hier binnen komen en dan zal ik eens kijken, of je dat beleeft en netjes genceg doet.”

Ze kwamen één voor één rustig, bijna plechtig binnen. Ze gaven hun moeder een hand en zeiden: „Gelukkig Kersteest, jongejuffrouw Carol. Hoe maakt U het? We zijn heel blij, dat we mogen komen!”

Ze deden allemaal erg hun best. Moeder verbeterde hier en daar iets aan hun kleren, of zei, dat ze rechter op moesten lopen, of meer op hun tenen. Doch over 't algemeen was Moeder heel erg tevreden over haar stel.

Nu was 't zaak, om te zorgen, dat ze tot half zes zo keurig bleven. Daarom liet Moeder ze weer op de rij stoelen plaats nemen en ging hun vertellen van Kerstfeesten, die ze meegemaakt had als kind, en later als jong meisje. Ze maakte haar vertelsels niet al te opgetogen, want als

haar negental te uitbundig aan 't lachen ging, dan werd hun netheid misschien weer in de war gebracht. Maar ze hield hen toch tot even voor half zes rustig en plezierig bezig. En toen was 't grote ogenblik van het vertrek aangebroken.

Moeder moest nog even een kleine moeilijkheid oplossen, toen ze merkte, dat er geen negen behoorlijke hoeden of mutsen waren. Maar ze nam een kloek besluit. „Jullie kunnen gerust zonder hoed of muts gaan. Sara, als ze daarginder vragen, waarom jullie in je blote hoofd zijn

en dat in de kou, dan moet je zeggen: „Het is maar zo'n klein eindje, en zó blijft ons haar netjes zitten.”

„Goed!” knikte Sara.

Maar in 't grote huis zou niemand naar hun hoed vragen. Iedereen, ook de dienstmeisjes, hadden veel te veel schik in Carols aardig denkbeeld om de Ruigjes een Kerstfeest met Kerstmaal te geven. Iedereen was bereid, het hun allen zo prettig en makkelijk mogelijk te maken.

Precies half zes trok Peter aan de bel. De deur werd wijd opengedaan. Het Kerstfeest was begonnen.

VI.

Het dienstmeisje, dat open deed, bracht hen eerst in de kleedkamer naast de voordeur. Daar konden ze hun jasjes, mantels en dassen afdoen, want wie zulk een kostbaar voorwerp bezat, had er nu toch gebruik van gemaakt tegen de kou van den winteravond.

Oom Jack kwam de trap af om het negental te halen. Larry was net bezig, angstig achter Sara weg te kruipen en Sara keek niets opgewekt, want ze vreesde één van Larry's huilbuien, die hun aller plezier zou storen. Maar zoals Oom Jack met kinderen kon omgaan! Hij nam de baby op den arm, liep met hem de trap op, tegen de anderen zeggend: „Kom met me mee!” en boven aan de trap lachte Larry al. Zo was er dus al één zorg van Sara afgevallen. En als ze later aan het feest terugdacht, dan wist ze, hoe heerlijk het geweest was: nergens had ze voor behoeven te zorgen, zelfs niet daarvoor, dat haar broertjes en zusjes te druk werden. Daar hielden mevrouw Bird en de verpleegster een oogje op. Sara kon echt zelf genieten.

Carols ledikant was in den versten hoek van de kamer geschoven. Zij lag op een ruststoel. De kinderen vonden, dat ze er uitzag als een kleine engel. Ze droeg een kamerjurk van zachte witte wol. Haar blonde krullen vielen op haar schouders. Ze was toegedekt met een witzijden gestikte deken. En wat zag ze er goed uit! Niemand van de kinderen kon geloven, dat ze ziek was. Zó bloosden haar wangen. Later wees Sara

haar moeder een engel aan, op een plaat in een mooi, oud prentenboek, afkomstig van Grootmoeder. „Zó zag Carol er op het Kerstfeest uit!” zei ze blij, alsof ze een portret van hun aller vriendinnetje had gevonden.

Toen de kinderen Carol allen begroet hadden, en allemaal keurig hadden gezegd: „We vonden het zo prettig, dat we komen mochten —” keek Peter al eens rond, waar ze nu eten zouden. Was er een tafel? Sara keek al eens benieuwd naar een groot scherm, achter in de kamer. Daar heerste zo'n drukte achter. Wat gebeurde daar? Carol glimlachte geheimzinnig en scheen ook te luisteren naar de drukte achter het scherm. Spoedig werd het raadsel opgelost. Het dienstmeisje nam het scherm weg. En daar stond de Kersttafel met het Kerstdiner feestelijk gedekt! Hulsttakken waren rond de borden en schalen gelegd, vele rode kaarsen brandden in zilveren kandelaars.

Vlug zetten de meisjes en oom Jack de stoelen rondom de tafel. Oom Jack zat aan het ene korte einde, Sara aan het andere. Schuin tegen den tafelhoek, aan oom Jacks rechterhand werd Carols ligstoel geschoven.

Carols moeder en het meisje begonnen de borden soep rond te brengen. Carol wees den kinderen, dat er naast elk bord, behalve de hulsttakken, die als tafelversiering moesten dienen, een klein bouquetje hulst en kerstrozen lag. Dat moesten de jongens in hun knoopsgat of op hun blouse steken en de meisjes op haar jurk. Elk bouquetje had een veiligheidsspeldje. In een ogenblik was het hele gezelschap getooid, ook Carol, die in haar handjes klapte, zo mooi vond ze hen allemaal.

Toen zei Oom Jack: „Kinderen, ik zal het tafelgebed opzeggen. En ik zeg het gebedje van toen ik nog een kleine jongen was. Dan kan Larry ook goed meebidden.”

Hij vouwde de handen, sloot de ogen en alle kinderen volgden zijn voorbeeld. Toen sprak hij langzaam en eerbiedig:

„Here, zegen deze spijze en drank — Amen.”

„Amen,” zei Larry uit den grond van zijn hart. Carol knikte hem vriendelijk toe.

Voor de dienstmeisjes in het huis was 't eigenlijk een heel karwei, en

dat op Kerstdag, om een Kerstmaal voor elf hongerige magen twee trappen hoog te dragen. Maar Elfrida, die 't meeste trappen gelopen had, zei later tegen het keukenmeisje: „Al had ik alle schalen en kommen langs een touwladder omhoog moeten brengen, dan had ik 't nog met plezier gedaan. Het was heerlijk om de Ruigjes en Carol zó te zien genieten!”

Zo nu en dan moesten de broers en zusters eens zachtjes wat tegen elkaar zeggen. Carols scherpe oren vingen 't op, evenals die van Oom Jack, en dan hadden ze zó'n plezier! Peter zei: „Hier heeft ieder zijn eigen boterpotje!” Vol ontzag wees hij naar 't kleine kristallen schaalje, gevuld met boter, dat bij elk bord stond. Kitty hield haar servet omhoog en liet de grote geborduurde letters erop aan Peoria zien. „Heb jij ze er ook op?” vroeg ze nieuwsgierig. Waarop Peoria haastig ging zoeken op haar servet. Met een juichkreet, waarvan ze de tweede helft onderdrukte, toen ze Sara's waarschuwende blik op zich gevestigd zag, liet ze zien, dat ook zij „dikke letters” op haar servet had.

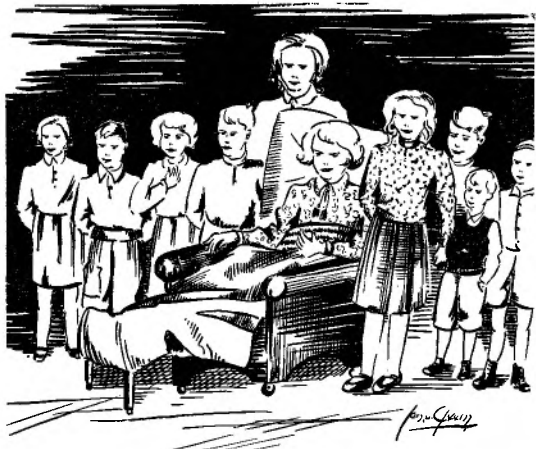
Sara zat zó gelukkig rond te kijken, dat ze bijna niet tot eten kwam. Elfrida spoorde haar aan. „Sara! toe, een lekker kippeboutje! Sara, die perzikencompote heb ik voor jou bewaard.”

Eigenlijk vonden alle Ruigjes het dessert nog het lekkerste. Want hoeveel was daar te kiezen! De echte Kerstpudding, en vanille-ijs, en noten, rozijnen, sinaasappels.

Carol fluisterde haar oom in: „Nu ik zie, hoe smakelijk de Ruigjes eten en hoeveel, heb ik spijt, dat ik ze niet vier keer per jaar ten eten heb gevraagd. Ik ga dadelijk na Nieuwjaar aan heel veel nieuwe handwerkjes beginnen. Dan hoop ik zóveel geld te verdienen, dat ik ze alle negen kan vragen in de Lente, den Zomer, den Herfst en den Winter.”

Waarom keek oom Jack haar op dit ogenblik zo ernstig en onderzoekend aan? Haar blosjes waren verdwenen. Maar haar ogen schitterden nog als twee sterren. Toen het Kerstmaal was afgelopen, werd de tafel in een wip afgeruimd. Carol verzamelde haar negen vrienden en vriendinnen in een kring om haar heen. Ze zongen een oud Kerstlied: „Nu zijt wellevome, Jesu onze Heer.” Terwijl schoof Moeder langzaam de deuren

naar de andere kamer open. Daar stond de Kerstboom in al zijn pracht! En welk een stapel geschenken lag eronder, alle voor de kinderen Rutgers, alle zorgvuldig uitgezocht door Carol, geholpen door Moeder en de verpleegster. Vele ervan waren ook door dat drietal gemaakt. Voor elk

meisje was er een heerlijke warme, gebreide muts en voor elken jongen een warme das. Elk meisje kreeg een warme jurk, allemaal verschillende jurken, elke jongen een lekkere winterjas. Dat waren de nuttige geschenken. Maar Carol had er ook op gestaan, dat iedere gast iets kreeg, louter voor zijn of haar plezier. Haar geld, verdiend met de verkochte handwerkjes was al lang op, toen de nuttige geschenken gekocht waren.

Toen moesten nog de „plezierige“ presenten betaald worden. Carol had daar over in zorg gezeten. Het hielp niets, of Vader Carol beloofde, dat hij alles zou betalen, wat ze te kort kwam. „Neen,” zei ze. „Dan heb ik 't niet gegeven. Toe, Pappie, mag ik 't geld van mijn spaarbankboekje nemen? Nog nooit was het zo'n heerlijk Kerstfeest: Oom Jack en Donald thuis, en alle de negen Ruigjes aan mijn Kerstmaal. Zou ik dan nog méér moeten krijgen? Neen, neen — ik wil de plezierige cadeautjes van mijn spaarbankboekje betalen —”

Carol kreeg haar zin. En nu lag ze zo zielsvergenoegd te kijken, hoe blij de Ruigjes waren met hun „plezierige“ geschenken. Sara met een paar mooie boeken van Alcott, Peter met een zilver horloge, Cornelius met een timmerdoos, de kleine meisjes ieder met een pop en de baby met een ark van Noach. Hoe opgetogen was het negental! „Zóveel geluk en blijdschap in drie uur tijd — ik heb 't nog nooit meegemaakt!” zei de verpleegster en moest even een traan wegvegen.

Het feest liep op een eind. De ene kaars na de andere van den Kerstboom doofde uit. De negen kinderen namen precies op tijd afscheid van Carol, bedankten haar en mevrouw Bird, oom Jack, de verpleegster en Elfrieda, het meisje, zo echt hartelijk en werden netjes door oom Jack uitgelaten. Dadelijk ging mevrouw Bird Carol voor den nacht klaarmaken.

„Probeer nu maar te rusten en te slapen, lieve schat!” zei mevrouw Bird. „Het zou niets prettig zijn, als je morgen zieker was, omdat je je vandaag te druk hebt gemaakt.”

„Morgen ben ik niet zieker!” zei Carol met grote zekerheid. „Het was zo'n heerlijk feest, moeder! Ik ben helemaal niet moe. Het is net, of het me beter heeft gemaakt, dit heerlijke Kerstfeest, dat ik heb mogen geven! Moedertje, wel bedankt, dat U me zo goed geholpen hebt om zo'n mooi Kerstfeest te geven! Wel bedankt, zuster! wel bedankt, Elfrieda!”

„Nu, kindje,” zei mevrouw. „Nu maak ik alles donker. Jij gaat slapen. Vader en ik zullen zo nu en dan eens komen kijken, of je niets nodig hebt.”

„Ik heb niets nodig. Als U het raam maar openlaat. Het koor zou om negen uur zingen. En, moedertje, zet mijn bed zó, dat ik den Hemel kan zien. Vanmorgen vroeg schitterde er zó'n grote Ster aan den Hemel, dat ik wel kon denken: Dat is de Ster van Bethlehem. Moedertje, wat een heerlijken dag heb ik gehad!"

„Wel te rusten, lieve Carol — ons gezegend Kerstkind —"

„Kom eens heel dicht bij me, moeder!" fluisterde Carol. En toen, aan Moeders oor: „Geloof U niet, dat we nu Kerstmis hebben gevierd, zoals Jezus het van ons wil?"

„Ja, dat geloof ik!" antwoordde mevrouw Bird. En toen, ernstig: „Dat hoop ik, lief kind. Wel te rusten!"

VII.

Oom Jack bracht de familie Ruggles tot hun voordeur. Moeder deed open. Ze drongen naar binnen, opgetogen. Moeder haalde ze gauw in het portaal en sloot de deur. Ze begreep, dat Carol moe zou zijn en rust moest hebben.

Alsof hun geluk nog niet groot genoeg was, hoorden ze van Moeder, dat er om zes uur een mand voor Moeder gebracht was, geheel gevuld met al de heerlijke dingen, die de kinderen op Carols kamer hadden gekregen. Zo had moeder Ruggles ook haar Kerstmaal gehad en ze had daarbij aan haar man gedacht, die op zee was. Ze had zich verbeeld, hoe heerlijk 't zou zijn, als hij met haar mee kon aanzitten aan de tafel, die ze nog gauw keurig voor zichzelf gedekt had in de huiskamer. Zulk een Kerstmaal eet men niet in de keuken! En ze had gebeden voor het kind, dat aan allen zo in liefde gedacht had. „Moge God haar helpen en bijstaan," fluisterde ze en dacht aan haar negen kerngezonde, krachtige kinderen.

Oom Jack keerde door het donkere laantje terug, keek nog eens om naar het verlichte huiskamerraam van Juffrouw Ruggles en zei zacht: „Als er wat met Carol gebeuren mocht, zal ik de Ruigjes onder mijn hoede nemen."

Toen hij het grote huis was genaderd, hoorde hij in de kerk het jongenskoor Carols liederen zingen: „De herdertjes lagen bij nachte”, „Gloria, Gloria, Hallelujah —”

In meneer Birds werkkamer zat de hele familie stil te luisteren. „Zou Carol het nog horen?” vroeg de moeder. „Ze was zó moe. Misschien is ze al in slaap. Ik ga toch maar niet kijken, ik wil haar niet storen.”

De gordijnen van meneer Birds kamer waren wijd open. Men zag door het grote kerkraam de jongens van het koor naast het orgel staan. De jongen, die uitgekozen was om zo nu en dan alleen een lied te zingen, kwam naar voren. Wat konden de Birds hem goed zien door het raam van de werkkamer! Wat zong hij mooi dien avond! Zijn gelaat was bleker dan anders. Zijn heldere ogen straalden. In de feestverlichting der Kerstkaarsen kreeg het jongensgezicht een glans van liefde en meedogen. Dacht hij voortdurend aan Carol Bird, die gevraagd had om „mooie liederen”? Het orgel speelde zacht een voorspel. Daar verhief de hoge jongensstem zich met een innigheid, die de tranen in aller ogen bracht. Carols Vader en Moeder, haar broers en Oom Jack zaten te luisteren in een wonderlijke ontroering, een mengeling van smart en blijdschap:

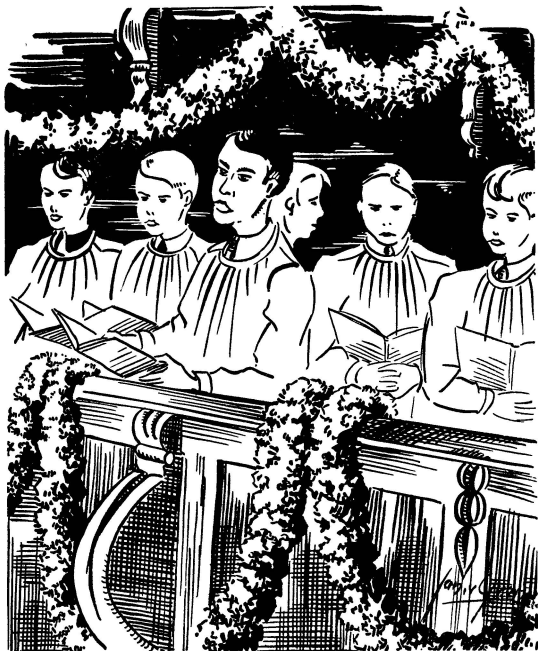
„Niet lang zal het lijden duren,
Draag nog een poos Uw kruis;
U resten weinig uren,
Dan zijt ge in Vaders huis.”

Toen de stem zweeg, de mensen diep onder den indruk het kerkgebouw verlieten, de kaarsen gedoofd en de deuren gesloten waren, stond Carols Moeder op en ging de kamer uit. Vader volgde haar. Ze gingen zacht Carols kamer binnen, om te zien, of ze al sliep.

En Carol sliep. In Gods armen.

Op Kerstmis was het kind door God geschonken. Op Kerstmis nam God het weer tot zich.

De Vader en de Moeder stonden hand in hand aan haar bedje. In een

wonderlijke ontroering. Diepe smart, en blijdschap omdat ze heen had mogen gaan op den mooiste dag van haar leventje. Boven smart en blijdschap uit rees de dankbaarheid jegens God, Die hun zulk een kleinnood had toevertrouwd, tien schone jaren lang, en Die 't nu weer tot Zich genomen had, opdat 't te schoner zou glanzen en stralen.

Moeder overdacht stil, hoe schoon Carols komen en gaan was geweest. Bij de klanken van het Kerstlied.

Diepe droefheid, grote schrik heerste den dag daarop in het kleine huis aan de laan, bij de familie Ruggles. Elfrieda was hun de droeve tijding komen brengen.

Sara nam haar nieuwe muts, sloeg een doek van haar moeder om en holde naar den ouden dokter toe, die de huisarts was, zowel in het kleine als in het grote huis.

Toen ze bij hem op zijn studeerkamer was gelaten, viel ze op haar knieën neer en snikte: „O dokter! wij alle negen hebben gisteren bij Carol gegeten en ze had voor een heerlijk Kerstfeest voor ons gezorgd — voor ons alle negen! O, dokter, dokter! nu is het misschien onze schuld, dat ze is dood gegaan! We zijn zeker te druk geweest, en we hebben allemaal toch zó ons best gedaan!

Dokter, we kunnen geen van allen ooit meer vroolijk zijn, als we weten, dat wij Carol zo erg hebben gemaakt!”

De oude dokter liet 't meisje opstaan, zette haar op een stoel, gaf haar een glas water te drinken en veegde haar gezicht met zijn eigen grote schone zakdoek af. Toen zei hij: „Beste meid, zet alle zorgen over Carol uit je hoofd. Alleen onze Vader in de Hemelen weet, waarom Hij Carol juist gisteren tot Zich nam, na zulk een heerlijk Kerstfeest. Maar als ik eerbiedig iets mag zeggen over Gods raadsbesluiten, dan ben ik overtuigd, dat de waarheid precies andersom is dan jij denkt. Juist, omdat Carol zich zó verheugde op het Kerstfeest, dat ze jullie allen zou geven, juist dáárom is 't mogelijk geweest, dat ze nog dien schonen dag heeft kunnen beleven. Zó lang heeft haar vermoeid hartje het uitgehouden —

dagen langer dan ik dacht — en God gunde haar heur laatste Kerstfeest."

Zo troostte de oude dokter het bedroefde meisje.

De jaren gingen voorbij.

Vader, moeder, oom Jack werden ouder, de broers werden volwassen.

Hun Kerstfeest vierden ze altijd met elkaar, als 't maar enigszins kon. En dan was 't, of Carol weer bij hen was. Dan gingen ze naar de kerk en luisterden naar de schone Kerstgezangen, die Carol zo hadden verblijd. Dan herdachten ze in grote dankbaarheid jegens God het Kerstkind, dat tien schone jaren in hun midden had mogen leven.

